

[Patursson.]

land. I Godthaabsfjorden foregaar det rigeste Fiskeri af alt stationært Fiskeri ved Grønland, og det var netop dér, de gamle Nordboer havde deres Kolonier. Dér, hvor dér før var en Mængde Nordboer, er der nu bare nogle enkelte Mennesker, saa det vilde aldrig kunne genere nogen, om Færingerne fik Adgang til at drive lidt Fiskeri dér og andre Steder.

Efter Lovforslaget gives der Adgang til Etablering af en ny Havn i Grønland. Det har Lagtinget udtalt Ønske om gentagne Gange, og det vilde være godt, hvis vi kunde faa en saadan Havn. Jeg vil henstille, at det kan blive paa et Sted, beliggende mellem Kangarsuk og Niakungunak, men hvis Havnen skal overdrages Færingerne — og naturligvis ogsaa andre danske Statsborgere — paa de Betingelser, som Sydgrønlands Landsraad har opstillet, hvorefter Færingernes gamle Krav om Adgang til Fjordene een Gang for alle opgives, saa vil vi ikke have nogen Havn. Vi fik den første Havn uden Betingelser, og Lagtinget har ansøgt om en anden Havn — selvfølgelig uden Betingelser. Færingerne kan ikke frafalde Kravet om at faa Adgang til Fjordene — og hvad er i Grunden Fjordene? Som jeg sagde sidst, er det vanskeligt at definere det Begreb; det bliver vel i Grunden, hvad der ligger indenfor den nuværende Grænse. Saa det kan de ikke gaa med til.

Den højtærede Minister for Søfart og Fiskeri sluttede sin Tale ved første Behandling med disse Ord, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal citere: „De“ — Færingerne — „skal jo ogsaa i Fremtiden have noget at tale om“ — altsaa angaaende Grønland — „og det finder de nok paa med det ærede Medlem for 7de Kreds' Hjælp.“ Se, det er jo at tillægge mig en meget stor Ære, men jeg maa i dette Tilfælde bedrøve den højtærede Minister med, at hjemme paa Færøerne finder de nok paa noget at tale om vedrørende Grønland, uden at jeg er til Stede, og uden at jeg har øvet den allermindste Indflydelse derpaa. Jeg kan i saa Henseende henvise til den højtærede Ministers eget Partiblads, „Færøernes Social-Demokrat“ for 18. ds., hvori der fremsættes meget kraftige Ord mod det nuværende grønlandske Styre. Det er ikke nødvendigt for mig at citere, hvad der er fremkommet, jeg skal kun ganske kort med Formandens Tilladelse anføre en Sætning eller to af, hvad der staar i en redaktionel Artikel: „Hvad er Statsministerens Mening med at udestenge Fæ-

ringer fra de grønlandske Fjorde, hvor det myldrer af Fisk, som ingen faar Nytte af?“ Ogsaa det færøske Socialdemokrati spørger: „Vil I blive af med os?“ Jeg skal ikke citere videre, Bladet vil antagelig findes paa Læsesalen i Morgen, jeg antager, at saa er Posten kommet; jeg har faaet det ad andre Veje. Se, dette viser, at det er ikke det ærede Medlem for 7de Kreds, der rejser Spørgsmaalet om Grønlandsfiskeri for Færingerne. Her er der ikke Tale om Hedning eller Jøde eller Kristen, her er ikke Tale om Socialdemokrater eller Sambandsmænd eller Selvstyremænd. Her i dette Spørgsmaal staar alle Færinges som een Mand. Det omtalte Blads Redaktør er en meget indsigtfuld og oplyst Mand, som altid har vist særlig Interesse for de mindre velstaaende i Samfundet. Og det er ganske naturligt, at der spørges om dette: Hvorfor maa Færingerne ikke komme dér, hvorfor skal de miste Millioner eller maaske rettere Adgangen til at erhverve Millionværdier ved at fange den Fisk, som alligevel ingen benytter sig af? Det er ganske naturligt, at dette Spørgsmaal rejses, det har Betydning for hver enkelt Fisker, det har Betydning for Rederne, det har Betydning for Skipperne, det har Betydning for hele vort Samfund, thi Fiskeriet er nu en Gang Hovednæringsvejen.

Med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg gerne ganske kort omtale noget, der er foregaaet i en enkelt Sag, ikke direkte vedrørende Fiskeriet paa Grønland, men vedrørende noget, der foregik i Grønland i Fjor. Det drejer sig om det forliste Mandskab paa et færøsk Fiskerskib, som hed „Skarstein“. Efter Hjemkomsten fra Grønland i afdvige Høst indleverede Mandskabet til et af Bladene en Klage over Landsfoged Svane i Grønland. Der blev i den Anledning optaget Politirapport, og derefter offentliggjordes der den 26. Marts i Aar i københavnske Dagblade, deriblandt „Social-Demokraten“ under Overskriften: „En Løgn om Grønland“, den Oplysning, at

„det af de af Søfartsministeriet modtagne Politundersøgelser fremgaar, at Angrebet paa Landsfoged Svane savner ethvert Grundlag, hvorefter der efter Henstilling fra Grønlands Styrelse intet videre vil være at foretage i Sagen.“

Det kom selvfølgelig til Kundskab hjemme, men Mandskabet, som var paa Fiskeri ved Island, kunde ikke i Øjeblikket foretage sig noget. Saa snart nogen af Mandskabet — det var fire Mand — var